

esen de ADRIAN LUCACI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Adeseori în fața comisiilor de împăciuire ale sfaturilor populare sînt aduse cazuri cu totul neînsemnate.

— Tovarășe președinte, își bate joc de chelia mea!

Alte

ULTRA SCURTE

Unui cunoscut care nu uită niciodată să-și laude așa-zisa modestie.

„Sint modest — strigi cu emfază —
Să se știe-n lung și-n lat!“...
Când te-aud, îmi spun cu groază:
Fă-mă, doamne... îngîmfat.

Unui autor al unui prea lung poem.

De mi-o fi în iad blestemul
Să n-am somn întru vecie,
Spune-mi tu, de-aici, poemul...
...Poate, totuși, cine știe...

Un cetățean, aflat la cel de-al patrulea divorț, mi s-a plîns că e supraocupat.

Sărmane om, îți cred necazul:
Cînd divorțezi de-alîtea ori
Mă mir cum mai găsești răgazul
Să... te însori.

Poetul „citadin“ s-a deplasat pentru
întîia oară la țară.

Chiar și-n „documentare“
Rămii poet adică:
Cînd vezi o capră mare
Exclami — „ce vacă mică!“

O mulțime de bufete-restaurant poartă
denumiri de munți.

Și bufetele, cu sală
Poartă munții toți pe frunte:
Uite-așa în Capitală
Vinee țuica... de la munte.

Unuia care se vrea mai mult decît merită.

Dai din coate, îi dai ghes,
Zici că ești un cap ales...
Vai de cap, firtate,
De-l scobori... în coate!

Unui delapidator mărunt, demascat.

Vezi, proverbele se schimbă
— Tilcuri noi în vechea limbă —
Dacă astăzi furi un ou,
Ia-ți nădejdea... de la bou!

Către un critic inconsecvent.

Ca vrăjitor integru
Rezolvă-ți controversa:
Cînd spui că albu-i negru
Nu crede... viceversa.

Unui ipocrit.

Ai revenit la vechiul tău săi
Cu lungi surîsuri albe de iridiu...
Pesemne iarăși m-ai văzut
Intr-un... prezidiu.

Respectivul ia cuvîntul în orice ședință,
vorbind lung și inutil.

Darnic ești în vorbe goale,
Dărnicie de limbă;
Curge Dunărea la vale,
Ce-ai avut și ce-ai pierdut...

Unuia care o joacă pe prietenul meu.

Iar îmi spui mîeros: „amice“!
Eu mă bucur, n-am ce zice —
Fiîndcă iar mai sper un pic
Să nu-mi fii nicicînd amic...

Cik Damadian/63

— Îți explic de o jumătate de oră... că nu dispun de cele cinci minute pentru
lucrarea ta urgentă!

AH... ȘAHISTUL

— Mă-nșeală, mamă! L-am auzit spunînd la telefon: „Ce-ai să-mi spui
dacă-ți iau dama ?...“

Maiakovski

ÎN ROMÎNEȘTE DE CICERONE THEODORESCU

s-o-mbrobodească,
lui taică-său ca să-i plaseze-un tablou.

Sub nea,
coperișul e-o față de masă.
Iar sus la restaurantul de-aici,
un negru
la firimiturile mari
se îndeeasă,
guzganii
la firimiturile mici.

Mă-nfurii,
privind îndelung
minciuna fașadelor,
La 7000 verste grăbii
ca s-ajung
de unde
acum 7 ani
am plecat!

1928

DIN VOLUMUL „OPERA POETICĂ”,
Lirice DE VLADIMIR MAIAKOVSKI,
ÎN PREGĂTIRE LA EDITURA PENTRU
LITERATURĂ UNIVERSALĂ

SECȚIUNE ÎNTR-UN ZGÎRIE-NORI

Ia
din New York
cea mai naltă clădire,
privește-i
prin ziduri,
cu ochi-telescop...

Chichinețe,
coteșe
incep să se-nșire
în lung și în lat,

ca la noi în Eleț
sau Konotop
din preoctombriștul leat înfundat.

La bijutier,
la parter,
caraulă-n amiază,
de sprinceana obloanelor
stă un lacăt afară.

Ca eroii din filme,
polițiști
cîini de pază,
pentru-avutul străin
sînt gata
să moară.

La etaj sînt birouri.
Căntălarie.

Sudori
sug tampoanele
de sugativă.

Să se știe
stăpînul,
„Willi Shprot“ scrie
pe firme,
cu literă-n aur,
cursivă.

Vezi, la al cincilea?
Stă între cufere
o miss-cam trecută,
logodnici visînd
și-n tigheluri și-ajururi
făcută să sufere,
sompțuoasele blănuri
și le-așează la rînd.

La al șaptelea,
căutîndu-și remedii
căminului său
pingărit,
pumnii-și strînge

un „sir“ înșelat:
legitimei „lady“
îi dă
peste mutră
și-o umple de sînge.

La al zecilea:
Lună de miere.
Adam
sorbînd-o pe Eva,
fericită în toate,
din „Times“
îi citește
un epitalam:
„Vînzarea de-auto în rate.“

Etajul
treizeci:
Acționarii
la muncă,
Ce muncă e asta —
dracu-nfeleag-o!

Împart
miliardele trustului
„Șuncă
(din stîrvuri
de clini),
de Chicago.“

Etaj
patruzeci:
Dormitoru-unei „stele“.

Detectivi
stau ciorchine
la gaura cheii:
După legea lui Coolidge,
aceste lichele
pîndesc
un bărbat
în patul femeii.

Etaj
nouăzeci:
Un pictor cu bască
— pictînd —
chibzuiește din nou
pe fata
stăpînului

B Î R F I T O R U L

Piotr Coșofanovicu
e ca lina
din saltea.

N-are
nici un fel
de viciu,
nu fumează
și nu bea.

Doar
o patimă-l
îmbie:
să asculte

la oblon —
hei, grozav ar vrea
să fie
receptor de telefon.

Ca
o capră
sare el
plin
de birfele
tocate,

mort
să-ți spună
fel de fel,
un fitil,
o nouătate.

Tot
cu inima
la gură,
povestește-oricui,
cu poante
vesele peste măsură,
fapte
nostime
picante.

Bine
— zice —
că vă văd!

O să ridem toată vara:
Brukin,
nu știți?

E prăpăd,
s-a-ncurcat cu secretara.

Testov,
ăla doloșan,
inginerul
lăudat,

după-o lipsă de un an,
cu nevasta
s-a-mpăcat —

dar,
s-o vezi,
ca vai de ea e!

I-a ajuns
burta la gură...

O să iasă
hărmălaie,
o să fie
levatură...

Mucles!...
face el
și-apoi,

dă-i
cu alte
tîrășenii.

Cică
o s-avem
război

da,
cu australienii!

Și
ștergîndu-și
de pe bot

strania
noutăfică,
spune iar

ce știe,
tot,

de
vecin,
de
vecinică...

Ce
ibovnic
are-o cîrnă,

ce
i-a zis
și cine,
cui,

de-unde-i
haina
care-atîrnă

la
Ivanova
în cui.

De l-ai întreba:
„Amice
mai frumos
pe lume,
ce e?“

„Lumea-aș vrea-o“
— el
ar zice —

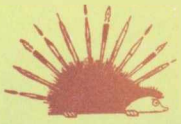
toată-o gaură de chee,
ca,
lăsîndu-mi gura apă,

eu,
privînd
să nu mă satur,

despre toți să știu
de grabă,

tot
ce fac —
chiar și în pături.

1928

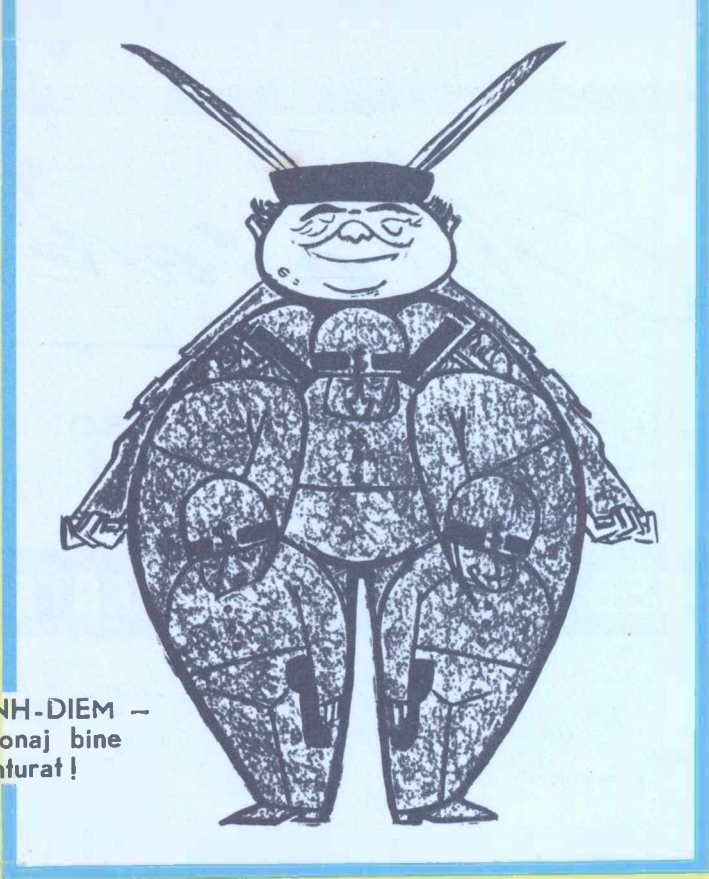

EXPOZIȚIA DE CARICATURĂ ȘI ILUSTRATIE DE CARTE

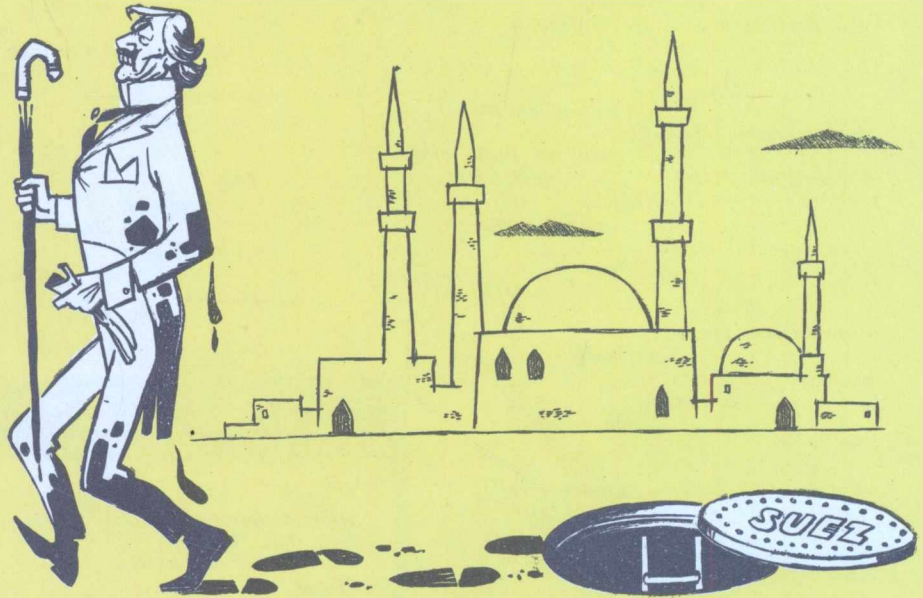
Eug. Tarn

LIVRAT FRANCO-COȘ

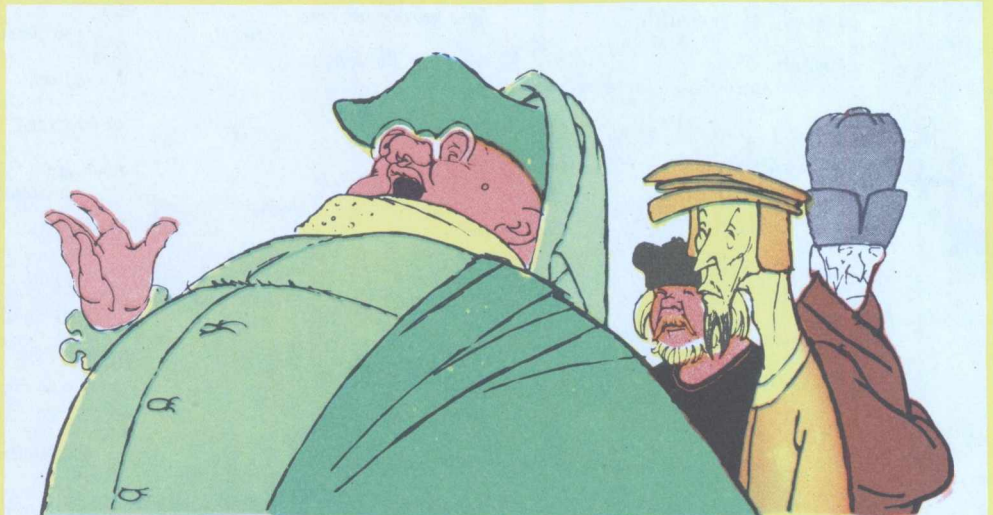
NGO-DINH-DIEM —
un personaj bine
conturat!

Lordul Eden, compromis în agresiunea împotriva canalului
de Suez, a reintrat în viața politică

ILUSTRATIE LA „PINOCCHIO” (de C. COLLODI)
EDITURA TINERETULUI—1959

ILUSTRATIE LA „GARGANTUA”,
DE RABELAIS

Trocoul

Mi-am isprăvit toate treburile pentru care venisem la T. și am pornit-o spre casa de oaspeți a Sfatului raional, unde fusesem găzduit. De oboseală nici nu m-am uitat bine unde mă culc. Cred că am dormit neclintit pe acea latură personală pe care apucasem a mă instala în așternut: totuși e posibil ca înainte de trezire să fi încercat vreo răsucire. Cam atunci cred că au avut loc cele trei fenomene care mi s-au părut neobișnuite, cel puțin în simultaneitatea lor: s-a produs ruperea patului cu un trosnet cumplit, învăluit în nori de praf, a început să cinte o fanfară militară și s-au auzit trei bătăi aspre în ușă. O clipă am avut credința că am ațipit la cinematograful în timpul unui film de război și că am căzut de pe scaun. M-am desmeticit însă numaidecât, m-am ridicat dintre sfărâmurile patului și, cu pătura în cap, înfășurat în cearșafuri pline de rumeguș și fulgi, m-am dus să deschid ușa pentru a lăsa intrarea liberă companiei de muzică.

Nu era decît îngrijitoarea. Deasupra ușii, difuzorul stației locale de radiodifuziune, lăsat deschis la maximum de cu seară, transmitea în continuare freneticul său program matinal.

— Ce e, tovarășă? — o întrebai, încă buimac pe jumătate.

— Nimica. A zis cel care dormea aici, să-l scol la 6.

În cameră nu mă aflam decît eu. Am privit sub pat: nimeni.

— O fi plecat mai devreme — îmi dădui cu părerea.

— Bine. S-o fi răzgîndit. Mă rog. Culcați-vă sănătos.

Mă scuturai de rumeguș ca un prepelicar ieșit din gîrlă și-i declarai melancolic că nu mai pot să dorm.

— Din cauza radio-ului? — se interesă femeia binevoitoare. Îi închid numaidecît!

Printr-o simplă manevră cu un deget, sunetele glorioase ale fanfarei se transformară într-un simplu murmur. Îi explicai însă că stricasesem patul, îmi blestemai mîhnit cele optzeci de kilograme proprii și o rugai să-mi facă imputarea bănească cuvenită.

— Aș! — protestă îngrijitoarea — era stricat dinainte. Dealtfel, dumneata ești ultimul care ai dormit în el. De azi încolo merge la foc.

Privii cu atenție obiectul distrus și de abia acum mă izbi lărgimea sa stranie. Puteam să încap în el trei oameni alăturați, ba mai rămînea și un supliment de spațiu. Mi-am exprimat surprinderea. Îngrijitoarea n-a pregetat să mă pună în curent cu trista biografie a celor douăsprezece paturi late, de la S., al căror ultim exemplar se prăbușise defînitiv în dimineața zilei.

— Cînd s-a inaugurat dispensarul în S., administratorul a comandat paturi la dulgherul din comună. Dulgherul, cam bețiv, cam cu capu-n traistă, le-a făcut de cite trei persoane, naiba să-l știe de ce.

— Dar dispensarul de ce le-a primit?

— D-apoi știu eu? Cică doctorul nu era în comună și le-a luat în primire numai administratorul; pe urmă dulgherul a plecat din sat, nu se știe unde, și uite-așa a rămas

dispensarul cu douăsprezece paturi. Numai că pe cît erau de late, pe atîta le era fundul de șubred, făcut doar din cîteva scinduri de brad. După o noapte, două din ele s-au și ferfenițit. I-a zis directorul administratorului: „fă ce știi cu gioar-sele astea, dar aici să nu le mai văd, că te culc pe tine, cu familia ta într-insele”. A venit administratorul la raion și s-a sfătuit el ce s-a sfătuit cu alt pezevenghi, — că am avut și noi aici pe unul la administrativ de-l mînceau degetele și ziua și noaptea. Bine, a zis ăsta de la noi, adu încoace paturile — că facem o casă de oaspeți și ne sînt de trebuință — iar noi ți-om da în schimb un cal pentru cabrioleta dispensarului.

— Asta se cheamă troc.

— La noi fi zice altfel, dar se vede că dumneata ești de prin Moldova și ai alt grai.

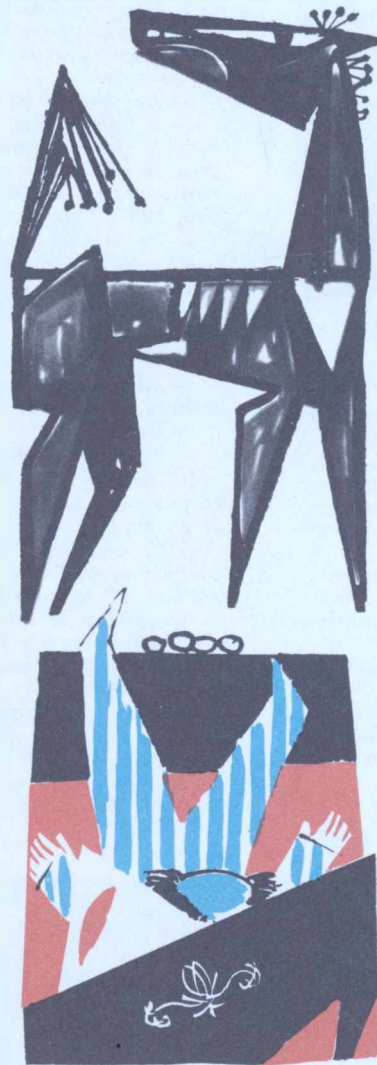
— Să ne întorcem la poveste: calul de unde era?

— Calul era al sfatului, de unde nu știu, o iapă murgă pe care o chema Londra, altfel frumoasă săraca și falnică pesemne la tînețe ea, dar acum slabă scoabă. Toată ziua tușea, strănuta și lăcrăma, de nimic nu era bună. Ia, va să zică, administratorul biata gloabă, o duce la S., o înhamă la o căruță, aduce cu chiu cu vai paturile aici și pleacă mulțumit de afacere. Chiar în ziua aceea vin opt brigadierii din colective la un seminar raional, se culcă în paturi și le fac zob. Reclam iute tovarășului secretar al sfatului, dă el telefon supărat directorului și cînd colo, ce-i spune directorul? „Dumneata — zice — să nu te plîngi de paturi, pentru că Londra dumitale a crăpat azi noapte. La așa iapă, așa schimb. Acum te rog să faci acte de descărcare...”

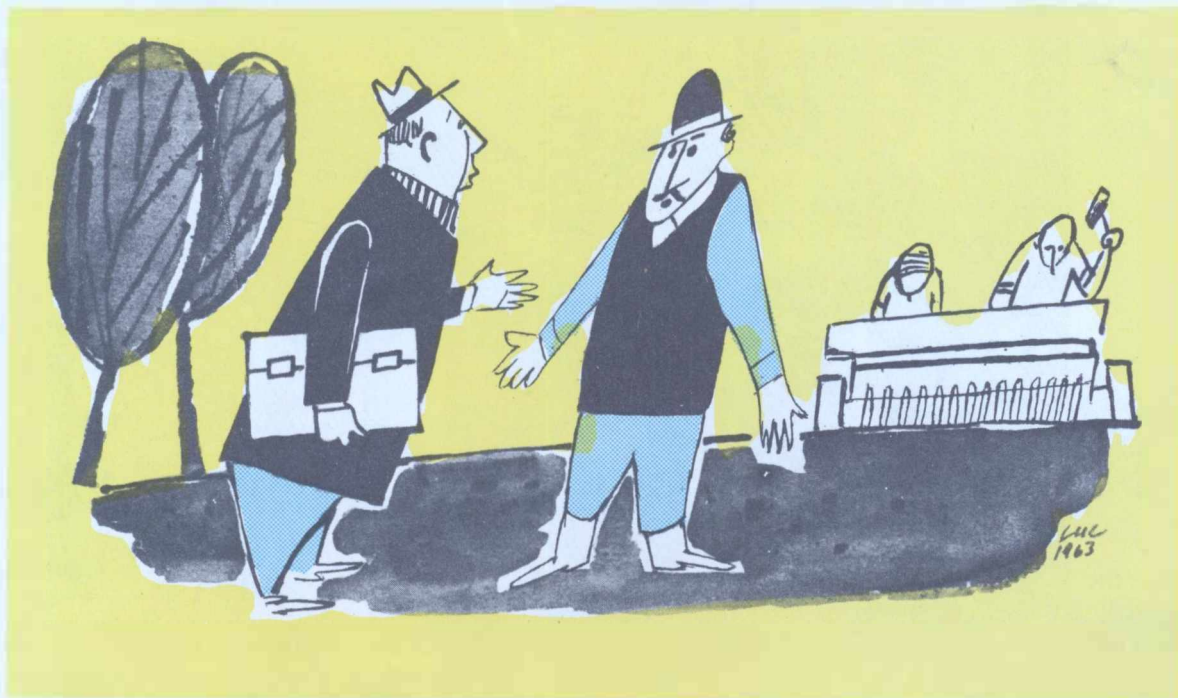
— Și? S-a făcut descărcarea?

— Asta nu mai știu. Mie îmi mai rămăseseră două paturi, dar nu voia nimeni să se culce în ele, că cei care ne sosesc ca oaspeți de prin raion, cunosc toată istoria. În urmă cu o lună a venit administratorul de la S. și a luat un pat înapoi, cică i-a dat el lui frate-său ăsta de la administrativul sfatului, pielea iepei în schimb. În al doilea pat ai dormit dumneata și ai sffrșit comedia. Mîine ne aduce studiouri duble de la regiune, pături și așternut nou, hîrburile astea învechite nici nu-și mai aveau rostul aici.

I-am mulțumit îngrijitoarei și m-am simțit foarte fericit că am putut recompensa măcar în parte ospitalitatea ce mi se oferise, aducînd deocamdată o modestă contribuție la înlăturarea vechiului din casa de oaspeți a Sfatului raional T. Drept care am purtat cu mîndrie timp de o lună vîntăile și zgîrieturile obținute cu ocazia sinistrului. Sper să fiu citat ca martor în procesul celor doi manipulanți de bunuri hibate, pentru ca să mă pot achita pînă la capăt de îndatorirea pe care singur, de bunăvoie și bucur, mi-am asumat-o.

Desen de ADRIAN LUCACI

— Reparația mașinii trebuia făcută în timpul iernii!
— Da, dar pe viscoalele alea cine ar fi putut s-o scoată de sub zăpadă?

PAVEL SPASOV

Scriitorul bulgar PAVEL SPASOV

Desen de I. ROSS

Nu de mult, redacția revistei „Urzica“ a avut bucuria de a-l găzdui pe Pavel Spasov. Cum e și firesc nu putea lipsi nici interviul, nici interpretul care se mândrea cu o cunoaștere perfectă a limbii bulgare. Nu a fost însă nevoie. Nu de interviu, ci de interpret:

- Bună ziua, dragi tovarăși!
 - Dobăr den! am răspuns noi, în cor.
 - Pentru că sint pe... terenul dv., prefer să vorbim românește — a zîmbit umoristul, privindu-ne prietenos.
 - Cunoașteți limba română? a întrebat cu dezamăgire interpretul.
 - Da — multe cuvinte românești sint asemănătoare cu ale noastre. Totuși, mă simt mai bine dacă te știu prin apropiere, așa că... nu te subapreciez.
- Interviul a urmat în mod plăcut:

— Unde locuiți?
— În apropiere. De fapt locuiesc la Sofia, dar m-am născut în orașul Ruse, vizavi de Giurgiu.

— Am putea întreba și anul în care...
— A luat ființă orașul sau eu? — zîmbește Spasov, anticipînd întrebarea. În ceea ce mă privește, nu e nici un secret că sint... om serios. M-am născut la 30 noiembrie 1905. Orașul însă, e mai în... vîrstă.

— Ce părere aveți despre „Urzica“ — urmăm noi cu întrebările pentru a nu risipi atmosfera de bună dispoziție:

— Am o părere foarte bună încă de la vîrsta de 2 ani...

— ???
— „Urzica“ m-a învățat să vorbesc cum trebuie...

— Romînește?!
— Nu... bulgărește!

De data aceasta apelăm la interpret, dar răspunsurile sint exacte. Scriitorul zîmbește și ne explică:

— Ca orice copil nu pronunțam litera „r“. Trebuie să știți că și în limba noastră urzica are un „r“ în cuprinsul cuvîntului. Odată, în joacă, am intrat într-un tufiș de urzici și... bănuți ce s-a întimplat. Cînd am fost întrebat de ce plîng am pronunțat foarte clar: coprrrriva!

— Asemănarea dintre această întimplare și revista noastră, credeți că e... plînsul?

— Dimpotrivă — risul. În „urzicile“ dv. nu eu sint cel... urzicat.

Cîtva timp dăm prilej invitatului nostru

să se delecteze cu un pahar de Cotnar pentru ca răspunsul la întrebarea următoare să fie mai vesel.

— Cînd ați publicat prima oară?

— La 5 ani. Am scos singur, pe cont propriu, o revistă „Torcälăul“, după zgomotul pe care îl făcea motanul meu în calitate de... colaborator. Bineînțeles, în revistă el era singurul personaj negativ... Era un pisoi negru...

— Și mai tîrziu, tot în negru v-ați văzut personajele?

— Dimpotrivă, în alb: am scris „Hornarii albi!“

— Și la culoarea „roz“ n-ați recurs nici odată?

— Această culoare e incompatibilă cu satira, ori eu am vrut să fiu neapărat și un scriitor satiric. Am rămas întotdeauna credincios acestui gen.

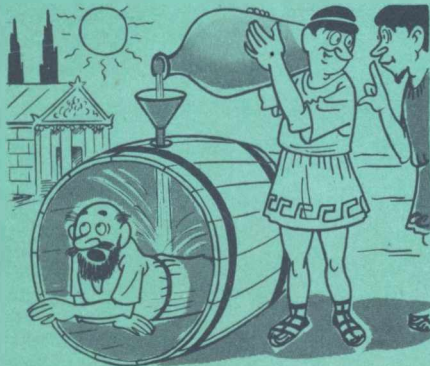
— Am auzit că aveți peste treizeci de opere literare de proporții, în afara celorlalte mai mici... E adevărat?

— Da, e adevărat. Îmi amintesc cu plăcere de cîteva: „La început de veac“, „Vulturul“, „Domnii din Apus“, „Iubirea cu păcat a zugravului Zaharie“, „Semnale de dragoste“, „Lăsați să cadă cortina“, „Numărul 13 și alte asemenea credințe deșarte“...

— Ei dar, n-ați lucrat în deșert... Totuși, mă întreb cum ați putut scrie atît de mult?

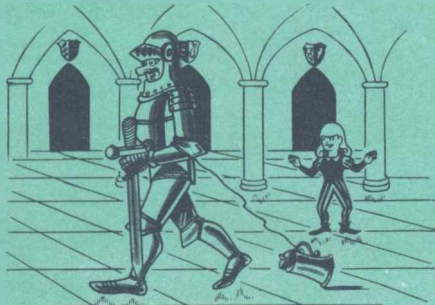
— La început m-am ocupat și de caricatură, de pictură... Au fost și perioade grele, cînd în tinerețe am făcut pină și pe zugravul de firme. Scriu cu convingere tot ce se naște

ANTICHITATEA

DIOGENE: — Azi nu trebuia să plouă!
Vezi, se mai înșeală și filozofii...

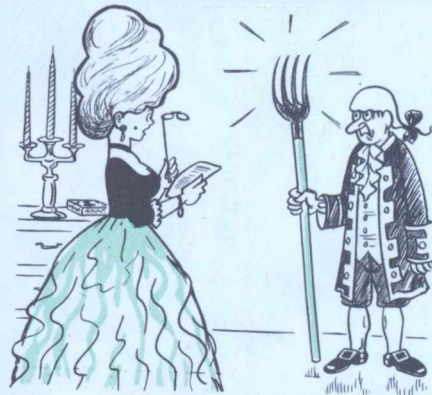
EVUL MEDIU

— Zdrăngăne rău armura mea!
Trebuie s-o dau la reparat.

PĂCĂLELI DE-A LUNGUL VEACURILOR

EPOCA MODERNĂ

— Îmi scrie că mi-a trimis un pieptene
pentru noua mea coafură! Unde e?!?

Primul „1 Aprilie“

Desen de AVRAM ANTON

în capul meu. Ce să fac? Capul face... mina trage!

— Și acum o întrebare serioasă. Ce părere aveți despre umorul pozitiv?

— O părere foarte... pozitivă. Însă cu o singură condiție — să fie scris cu talent.

— Dar despre jocul de cuvinte ce ne puteți spune?

— Într-un cuvânt — umor. Dar adevăratul umor îl dau situațiile, vorbele și faptele eroilor pe care îi descrii. Ciudomir, de pildă, cel mai mare umorist al nostru, nu folosește jocul de cuvinte. În schimb sînt unii poeți tineri care se joacă cu cuvintele, în modul cel mai pozitiv.

— Ce relație există între satiră și umor?

— De prietenie. Satira și umorul trebuie să fie împletite pentru ca — după cum spune Caragiale al vostru, pe care-l venerez — să combată bine!...

— Știu că ați scris mai multe librete de operetă și o operă comică, numită „A fost o dată“. Și la aceste opere ați aplicat teoria de mai sus?

— Desigur — nu concep umorul de dragul umorului, umorul alb... Satira, cu diferențele ei nuanțe — ne ajută să ne îndeplinim sarcina de scriitori cetățeni. Întotdeauna mă întreb cui folosește ceea ce scriu.

— *Quid prodest...*

— Da, de aici putem trage concluzia că întotdeauna satira a avut o funcție socială.

— Dumneavoastră ați fost vreodată satirizat?

— Da... de soția mea. E un critic literar foarte sever. Noroc că nu-și publică părerile.

— Criticii oficiali sînt mai indulgenți?

— Nu sînt deloc indulgenți. Eu, personal, am încredere în ei... și mai ales țin să le cunosc părerea.

— Dar cititorii?

— Sînt acum pretutindeni. Ei ne pedepesc atunci cînd scriem prost, mai rău decît criticii.

— De ce? Doar nu-și spun părerile pe hîrtie... *Verba volant...*

— Da, dar *scripta manent* — în librării, fără să intereseze pe nimeni...

— Aveți dreptate! Ce impresie v-au făcut cititorii noștri?

— Mi-au arătat-o librăriiile — nu am mai găsit nici un volum din cărțile mele traduse în frumoasa limbă romină.

Orele trec cu repeziciune ca în orice discuție plăcută. Vorbim și despre cele două reviste prietene „Stîrșel“ și „Urzica“. Și pentru că am ajuns la punctul culminant cu care trebuie încheiată orice convorbire cu musafirii, îi adresăm ultima întrebare:

— Ce credeți în general despre revistele de umor?

— În general cred că umorul pe care îl practică revistele noastre trebuie să fie un lucru foarte ... serios. Și în particular, tot asta cred...

— Nu vreți să deveniți și colaboratorul „Urzicii“?

— De ce nu? Da, da... vă voi trimite neapărat niște schițe... Nădăjduiesc, cit de curînd, să-mi țin acest angajament...

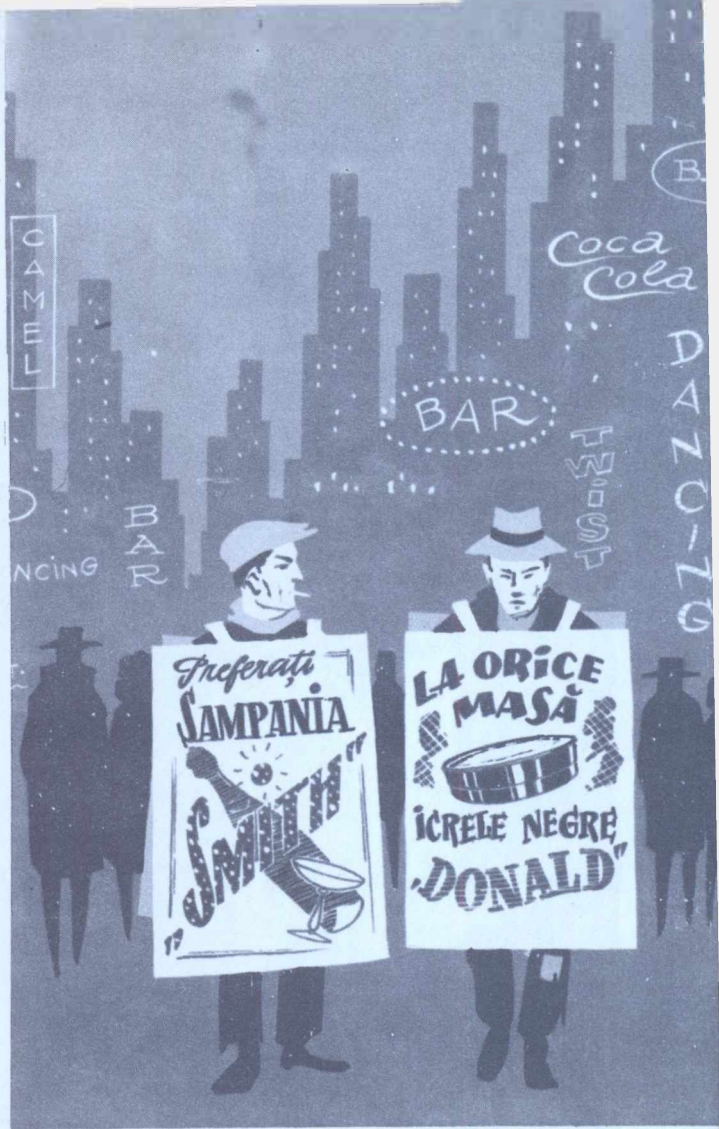
Și sîntem siguri că scriitorul Pavel Spasov se va ține de cuvînt. Știți de ce? Pentru că „nădejde“ și „angajament“ se exprimă identic în limba bulgară. Doar interpretul părea puțin intrigat.

— Nu-i adevărat. N-o să ne trimită în curînd...

Cîtva timp domnește o tăcere penibilă în care Pavel Spasov se înroșește la față ca un elev care a fost prins cu fițuica... Ne uităm cu toți foarte urît la interpret. O asemenea lipsă de politețe nu-i este îngăduită nici măcar unui umorist... Interpretul se pare că a înțeles mustrarea noastră pentru că izbucnește în ris, scoțînd un manuscris din buzunar:

— I-am și solicitat o schiță. Am tradus-o eu... Doar nu era să-l însoțesc fără nici un fel de... contribuție personală!

VALENTIN DEȘLIU

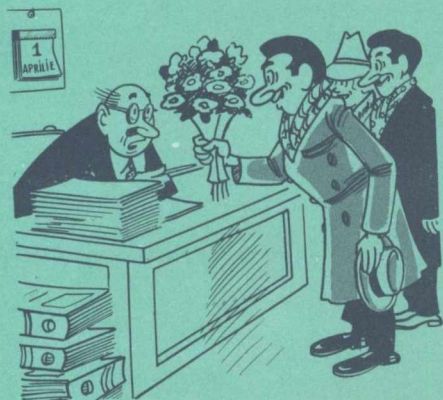
— Dacă l-am întîlni și pe Bill cu „Biftecul Thompson“, am face un meniu grozav...

Desen de RIK AUERBACH

— Scoală, viconte, a fost o glumă: azi e 1 aprilie!

EPOCA CONTEMPORANĂ
LUI „VINO-MÎINE“

— Din partea cetățenilor, omagiu pentru ziua dumneavoastră!!

Desene de FRED GHENĂDESCU

UCIGAȘII
ÎN TREI

de VICTOR SIVETIDIS

Lupu'-ntrebă pe șarpe,

— Scumpe amic,

Un singur lucru nu pot să-mi explic:

Tu care ești atît de grațios,

Inteligent, agil și mlădios,

Cu pielea de smaragd și chihlimbar

Artistic incrustată

Din loc în loc cu cite-un icosar,

În ciuda frumuseții tale

De prinț mongol învesmîntat în zale

Nu te iubește nimeni. De ce oare?

— Eu îmi explic: fiindcă n-am picioare.

Dar tu care ai patru, frățioare,

Și care ești mareț,

Frumos, puternic, îndrăzneț,

Și ai doi ochi scinteiitori

Ce strălucesc în noapte ca doi sori

De ce ești într-atîta de urît

De oameni și de alte vietăți

Încît,

Dacă-ar putea te-ar rupe în bucăți?

Ciudat, răspunse lupul, nu prea știu,

Probabil, unde-s cenușiu.

Drept care amîndoi au prins să ridă

Cu o grimasă cinică și hidă.

Așa cum rid și azi destul de des

Pensionarii fostului SS.

prelucrare în versuri din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

Desen de D. NEGREA

OFELIA CĂTRE HAMLET: — „A spus regizorul că nu mai e cazul să mă trimiți la mănăstire“...

*E cîmpul gol sub zorile frumoase,
Un abur liniștit șoseaua scaldă,
Subțirii funigei încep să lase
O parodie de ninsoare, caldă.*

*Atent, un om ridică-n palme lutul
Să-i cerceteze-amănunțit structura
Și doct, ca-n medicină, priceputul
Îi ia, cotidian, temperatura.*

*Un grad, încă un grad și agronomul
A dat semnalul: timp de-nsămînat!
Porunca-i lege — fiindcă el e omul
Ce cîmpul, preventiv, a consultat.*

*Porumbul, cu mantia-i de mătăasă
De vrem să dea recolte cu prisos
E necesar ca solul să nu iasă
Din jocul lui cu iarna, prea setos.*

*La fel ca un copil ne-ascultător
Nu-i bine să bea apă din tenebre
Și încălzit de soarele-arzător
Să zacă toropit apoi de febre...*

*Dar nu mi-e teamă. Vremurile bune
Îi stau de strajă, blind, la căpății
Și-om inchina în holdele comune
Paharul plin și-n sănătatea lui!*

PLĂTICĂ OMU

Pentru cei care sînt nebuni de-a binelea s-au prevăzut tratamente, dar pentru cei care fac numai pe nebulii nu s-a prevăzut nimic. De aceea, se plimbă slobozi și pot să-ți apară în cale cînd nici nu te aștepți. Și chiar că nu m-am așteptat să facă pe nebulii Plătică al nostru. Îl știam băiat cuviincios. La serviciu, nu întirzie lucrările, nu se ceartă cu tovarășa Nuți, telefonista, și nu se repede ca alții să fie primul cînd se împart biletele la mare. Într-un cuvînt, un băiat cuminte.

Într-o zi, s-a nimerit să plecăm împreună de la serviciu. Zice el:

— Mergeți cu tramvaiul, tovarășe Georgescu?

— Merg cu tramvaiul, tovarășe Plătică.

Și pornim împreună. Cum ieșim pe poartă, înfige o lulea în gură și începe să mă zorească:

— Hai, șefulică, cocoșel, că mi-e foame.

Am holbat niște ochi cît cepele. Nu că sînt neobișnuit cu expresii familiare, dar nu mai auzisem așa ceva din gura lui Plătică. Băgă și el ceva de seamă. Zice:

— Ce, te-ai șifonat de expresie, bătrîne? Doar nu mai sîntem la birou. Vorbim, ca să zic așa, în particular.

N-am zis nimic. Nici n-aveam vreme, că tocmai veni și tramvaiul. Era un vagon din cele mari și arhipline. Plătică îmi dădu un brînci spre ușa din mijloc, îndemnîndu-mă, tot în particular:

— Șo pe el, papa! Cocoșel!

Cînd m-am dezmeticit, eram în tramvai, urmat de Plătică.

— Împinge, că rămînem jos, bătrîne!

Cineva care încercase în zadar să coboare, l-a luat la rost:

— Dumneata nu știi să urci prin spate?

— Ei, asta-i! izbucni Plătică. Parcă numai eu am urcat pe-aici?

Am ajuns și eu în centrul atenției. Privirile rotiră spre mine.

— Și-i om în toată firea! rosti careva.

— Eu, să știți, n-am nici o vină! m-am scuzat. M-a împins, am urcat și asta-i tot.

— Asta-i tot? Dar educația pe care i-ai dat-o?

— Nu eu i-am făcut educația.

— Se cunoaște. Cu asta nu trebuie să se laude un tată.

— Care tată?

— Dumneata.

Devenisem tată dintr-o confuzie. Privii la Plătică, care tocmai împărțea replici cu viteza unui ventilator în funcțiune. L-am rugat frumos:

— Explică-le confuzia, tovarășe.

— Liniște! strigă el. Ho, mucleș, giștelor!

Am roșit tot. L-am rugat:

— Tovarășe Plătică, să vorbim frumos. Cuiiincios...

— Da' ce, sînt la serviciu? Vorbesc cum îmi place în particular. Știu dumnealor cine sînt eu?

S-a făcut liniște și Plătică își potrive nodul de la cravată, molfăind pipa între dinți. Eu nu știam cum să mă fac mai mic.

— Alo! — se auzi deodată glasul taxatoarei. Stinge țigara!

Plătică zîmbi surprins:

— Aici erai, păpușico? Ciau!

— Stinge țigara! se rugă taxatoarea din nou.

— Nu pot!

— De ce?

— Pentru că n-am țigară. Am pipă. Ha, ha, ha! Ai luat plasă, mitico! — și privi spre mine: așa-i, bătrîne?

Mă făcusem mic cît un purice și nu-mi doream altceva decît să sar pe fereastră. Mă gîndeam cu invidie la un cow-boy, care în plin mers poate să sară de pe un cal pe altul. Ce n-aș fi dat să sar și eu dintr-un tramvai într-altul, fie el chiar și în sens opus! Sau

P E C U R S U L D U N A R I I A L B A S T R E

Rău de mare am avut de câteva ori. Rău de Dunăre n-am avut niciodată. E o apă mai liniștită, nu suferă de nevroză, cum suferă marea zbuciumată. Din acest punct de vedere, Dunărea poate fi socotită o mare agitată, după ce-a-nghițit Carboxin... Îmi mai place Dunărea pentru scrumbiile ei și pentru că îmbrățișează Galațiul, orașul meu de baștină.

Și într-o bună zi, m-a cuprins dorul de Galați și am plecat într-acolo. Nu mi-am mai recunoscut neamurile. Îmbătrâniseră. N-am mai recunoscut orașul. Întinerise. Totul schimbat. Blocuri noi, parcuri mari, magazine elegante. Nimic n-a rămas ca înainte. În afară de scrumbiile de Dunăre. De fapt și ele au suferit o schimbare. S-au modernizat. Nu le mai intră în caracter să se gătească pe cărbuni. Mi le-a preparat mama pe aragaz.

— Frumos oraș, mamă!

— Și n-ai văzut totul. Ia uite aici mașină de spălat rufe! Murdărești rufole manual și le cureți automat! Și aspirator... Și cartiere noi!

M-a luat la braț și m-a poftit să vizitez noile blocuri din cartierul Țiglina. Se dezvoltă cartierul văzând cu ochii, ba chiar mai repede, că ochi n-ai decît doi, iar blocuri!... De jur împrejur se construiește. Numai colo se dărîmă...

— De ce dărîmați zidurile astea? întreb pe un constructor.

— Ca să le construim din nou. Aici urmează să fie amplasate magazinele.

— Magazine fără ziduri?

— Cu ziduri. Deocamdată însă le-am dărîmat.

— Atunci de ce le-ați mai construit?

— Păi altfel n-aveam ce dărîma.

Vorbise înțelept omul. Cum să dărîmi un zid dacă nu-l construiești mai întii?! Atît doar că nu-mi era lămurit de ce trebuiau dărîmate. Și mi-a explicat. Magazinele, de cînd lumea și poate chiar mai dinainte, sînt prevăzute cu vitrine și uși. Ușile, știți desigur pentru ce au fost inventate: ca să nu stea cheile de pomană. Vitrinele, pentru ca să auzi discuții de felul acesta: „Mie să-mi dai marfă ca în vitrină și dați-mi condica“, „Pe cine ameninți dumneata, să trăiți, vă aleg marfă din vitrină“.

Așadar, cînd s-au construit magazinele, au avut constructorii grijă să lase spații libere pentru vitrine și uși. Cînd a sosit tîmplăria metalică, ramele pentru vitrine și uși, s-a constatat că ele sînt conform comenzii, dar totodată sînt mai mari decît spațiile prevăzute în ziduri. Și, incurcați, au prins constructorii să se scarpine în cap. Capul însă nu e făcut numai pentru scărpinat. Lui îi mai revine o atribuție, despre care cei în cauză n-au aflat decît din auzite. Așa că au luat capul și l-au pus în funcțiune exact cînd era prea tîrziu...

— Tîmplăria metalică nu poate fi dărîmată, că-i metalică. Este?

— Este!

— Zidurile sînt zidărie! Este?

— Este!

— Nu mai „este“, că le dărîmați!

Zis și făcut, adică zis și dărîmat... S-au dărîmat zidurile ca să se mărească spațiile convenite vitrinelor și ușilor.

Apoi, zis și reconstruit!

Să nu mă supăr, Dunăre!

AL. VIANU

GELOSUL

— Liniștește-te! N-are decît 37 cu unul!
— 37 mă lasă rece, doctore, însă UNUL
ăsta mă innebunește. Aflu eu care
e... ăla!

Desen de AL. CLENCIU

Desen de V. TIMOC

— Aseară ai plecat de aici foarte
inspirat. De ce n-ai scris nimic?
— Pînă acasă, m-am trezit!...

Desen de V. ALEXIU

— Matildo, nu mă duci... Te-am recu-
noscut după urson!...

I D U B I U

cel puțin să mă prefac în fum, ca baronul Münchhausen, și să ies prin ventilator.

Taxatoarea n-a mai răbdat și s-a ridicat în picioare.

— Vorbesc serios, dacă nu scoți pipa, opresc tramvaiul!

— Iaca na, dandana! Ce-ai sărit ca o capră?

— Ascultă tinere... Începu careva. Dar Plătică fu prompt:

— Hop și dumneata, ca un țap. Știi dumneata cine sînt eu?

— Nu știu — continuă omul — dar nu-ți stă bine. Gîndește-te cum te-ai simți să audă, de exemplu, logodnica dumitale.

— Păi, aude.

— Aude?

— Sigur — și Plătică arată spre taxatoarea. Ea este. Ce, altfel, dacă era străină, puteam s-o fac capră în public? Să am pardon! Asta-i între noi.

— Asta a pus capac la tot. Au amuțit pur și simplu. Numai o cucoa-

nă mi s-a aplecat la ureche și mi-a șoptit:

— Bravos! O să fii un socru grozav!

— Nu sînt! N-am fost! N-o să fiu! — am strigat eu și am sărit din mers din tramvai.

A doua zi, la birou, Plătică mi-a adus, ca de obicei, corespondența de dimineață:

— Avem două adrese urgente, tovarășe Georgescu.

— Cum ai spus?

— Tovarășe Georgescu...

Aproape că nu-mi venea să cred.

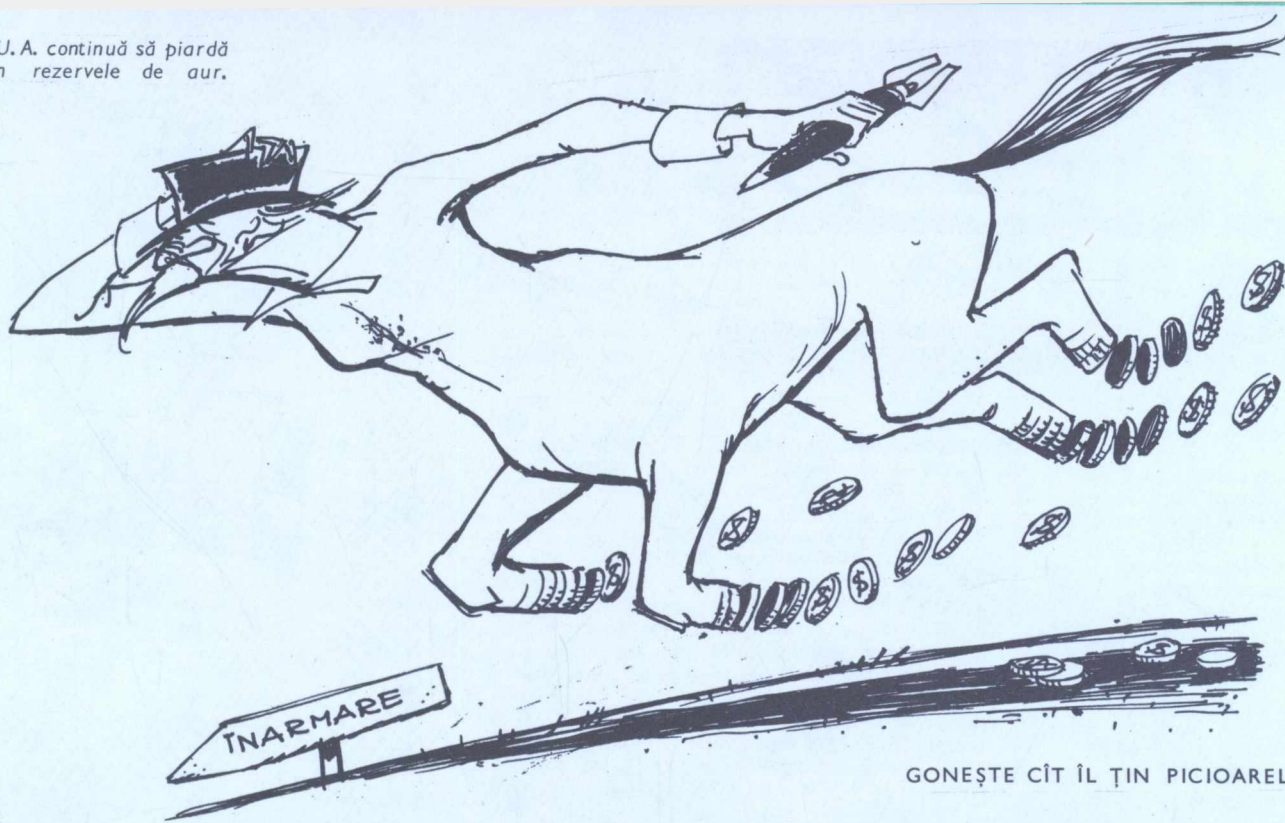
— Va să zică, vorbești din nou frumos, tovarășe Plătică?

— Fîrște. Ce, nu sîntem din nou la birou?

De atunci, cînd îl văd pe Plătică plecînd cu tramvaiul spre casă, eu mă duc pe jos. Nu că nu mi-ar plăcea să discut în particular. Îmi place. Dar cu alții...

VICTOR PIȚIGOI

Desen de EUGEN TARU

M I L O S U L

De cînd are în primire sectorul porcine nu mă mai pot înțelege cu prietenul meu Andrei.

— Mă Andrei, nu mă fierbe, mi-l iau de scurt. Ce, ai uitat unde ești tu poftit duminică?

— La voi la nuntă. Parcă ziceai c-o măriți pe Angelica.

— Vezi că știi? Păi, atunci de ce nu știi că trebuie să-i pui cuscrului dinainte un purcel de lapte la tavă? E doar președintele colectivei.

— Mănîncă el și alte bucate.
— Ia uite la el! Eu zic că nu mănîncă? Da' așa-i frumos. Anul trecut, la nunta băiatului, cinci porcei am avut. Și acum nici unul?

— Nici unul.
— De ce, Andrei? Că ești tu cu păsărică la scăfirlie?

— Nu, Neculai, sînt milos. Milos afară din cale! Vino să-i vezi și după aia să-mi vorbești! Ei, ce zici?

— Eu zic că-s porcei, mă Andrei. Porcei de mîncat!

— Eî, nu! Oricît ai fi tu de ciine, tot ți se rupe inima cînd te gîndești că ghemulețele astea, albe ca laptele, ar putea să stea, doamne ferește, cu dinții rinjiți pe tavă. Privește-i mai bine și spune drept, ce simți?

— Că-mi lasă gura apă. Pe toți i-aș mîncă!

— N-ai să mînci nici unul, Niculăiță. Cît timp soarta lor e în mîna mea, or să aibă o copilărie fericită.

Cînd am auzit vorbele astea

de dădacă din gura lui Andrei, odată mi-a sărit țandăra:

— Ce, mă, tu ești responsabilă de creșă, directoare de grădiniță, mamă de prunci, ce funcție crezi că îndeplinești tu aici?!

— Sînt milos. Ți-am spus.
Am alergat la președintele colectivei.

— Cuscre Ilie, să știi că s-a-n-cuibat mila în sectorul porcine! Nu te mai poți apropia de godaci. Dă matale o dispoziție să-mi libereze vreo patru, cinci, din cei de lapte, că doar nu-i pe gratis!

Cuserul Ilie duce domol mîna la ceafă, își împinge șapca pe ochi, își netezește părul și-mi dă un răspuns de-mi vine să-l omor pe Andrei:

— Apăi, cuscre Niculăiță, dacă nici matale, care îi ești prieten și vecin, nu-l poți îndupleca, eu nici atît. Că el și-a luat niște angajamente în legătură cu sporul de carne și cu valorificarea. Dar dacă-i vorba de milă pentru porcine, să știi că nu ține mult, e sentiment trecător.

— Cine puse, mă frățioare, pe milosul peste rimători? dau eu cu căciula-n pămînt.

Mă întorc din nou la Andrei. Godacii săreau unul peste altul, de-ai fi zis că a dat strechea în ei.

— Dragă vecine, îl iau eu altfel pe Andrei, cum poți răbda atîta obrăznicie din partea unor rimători? Uite, dă-mi-i mie pe ăia neastîmpărați, că ți-i învăț eu minte!

— Aștia îmi sînt și mai dragi!
— Atunci dă-mi din cei blegi!

— Și ăia zburdă. Stai nițel cu ochii pe ei.

— Atunci din care-mi dai, că președintele nu-i milos, să știi.

— Eu sînt, Niculăiță.

— Nu-i bine, Andrei, pentru că omul cu milă pentru porci n-o duce bine din punct de vedere alimentar, caut eu să-l înduplec. Așa că, pe care-l înhaț?

— Pe nici unul. Și să nu te mai aud de inhățat, că te-nhaț eu de ceafă! Tu vrei cu orice chip să-mi rupi inima?

Dacă am văzut așa, l-am lăsat pe „milos” în plata domnului. Am

găsit eu în altă parte, și la nuntă tot am avut porcel la tavă. Dar cu Andrei n-am mai vorbit.

Au trecut de atunci vreo șapte, opt luni. Tocmai încasam un avans, cînd mă întîlnesc cu „milosul” la cancelarie. I-aș fi întors numaidecît spatele, dacă nu l-aș fi auzit vorbind:

— Tovarăși, așa nu mai merge! Imediat să-i încercăm în camioane, să scăpăm de ei, că banii, uite ați și început să-i împărțiți.

Mă iau după Andrei:
— Ia ascultă, mă prefăcutule, parcă ziceai că nu mai poți de mila rimătorilor? Acum nu știi cum să scapi de ei?

Mă ia de mînecă și mă duce la îngrășătorie:

— Privește-i, mă frățioare, ce namile s-au făcut! Mai poți avea milă de niște... de niște porci ca ăștia? Să nu-i mai văd în fața ochilor!

— Nu pricepe! salt eu din umeri.
— Să-ți spun eu, dacă tu nu pricepi: s-au făcut urîți!

Îl caut numaidecît pe președinte:
— Ce zici de Andrei, cuscre Ilie?

— Ce să zic? Nu ți-am spus eu că mila-i sentiment trecător?

VASILE FULGEANU

PUNCT DE VEDERE

Unii spun că marea
Are măreție,
Fața-i albăstruie
Oglîndește zarea...

Simple basme! Las'că
pină una alta
Mai frumoasă-i balta!
(Judecă o... broască).

DAVID B. FLORIAN

Un noroc

ce 4-ai visat!

— Bună ziua!
— Bună ziua, tovarășe!
— Dacă nu vă supărați, aici se poate juca și „Pronosport“?
— Desigur! Loto-central, Pro-noexpres, Pronosport, Loz în plic...
— Nu, nu, eu vreau să joc azi la Pronosport... Știți, am avut un vis...
— Dumneavoastră credeți în vise?
— Nu cred, dar, uite, tata a visat într-o noapte trei numere la Loto: 25, 47, 56...
— Și a câștigat?
— Nu, că au ieșit 31, 49 și 61, dar vă dați seama ce diferență mică? Dacă mai dormea un ceas,

— Plus că, de vreo câteva ori, mi-a tras și clapa... Și ca un făcut numai joia...

— Cum așa?
— Zice pe la patru: mă duc pînă la farmacie, că nu mai am Ciclobarbitol. Se face 5, 6, 7: mă duc după el! Și ce crezi? L-am prins tocmai cînd ieșea de la cinema.

— Foarte bine!
— Ce foarte bine, tovarășe, ce foarte bine? Tocmai joia, care-i zi de vîrf, el se duce la film? Ce, ne jucăm? Și încă ceva. Lua-sem obiceiul ca după-masă să mă duc lîngă el pînă adoarme. Cum îl auzeam că sforăie, mă ridicam.

Și într-o zi, îl las sforăind, mă duc în colț să iau țigări și cînd mă întorc aud în camera lui: „Poartă-n casă! Trei-doi! Patru-unu!“ Juca table cu vecinul!

— N-o fi avut somn!
— Se poate, dar uite că ieri a fost de treabă!
— Da?
— Da... A visat firma dv. cu Pronosport.. Știți, noi stăm peste drum...

— La blocul de la 38?
— Da! N-am mai jucat însă niciodată la Pronosport! Nici nu știu cum e procedeu...
— E simplu...
— Tocmai... Dar pentru că e prima

ora, aș vrea să mă înveți dumneata...

— Da... Vedeți, acesta e buletinul și în dreptul fiecărei partide, dv. completați cu...

— Un moment, că mi-am notat ce-a visat... Așa... Uite că am scris aici: Unu, doi, X!

— Vă rog?
— Astea le joc! unu, doi, X! merg la fix!

— Nu vă supărați, dar la Pronosport e cu 12 rezultate.

— Cum, nu e cu 1, 2, X?
— Ba da, dar de 12 ori... Că sînt 12 meciuri...

— 12 meciuri? Păi cît ar trebui să doarmă pentru asta?

— Ascultați-mă pe mine! Ori jucați la Loto, ori dacă jucați la Pronosport urmăriți presa sportivă... Știți, sînt doar 12 meciuri.

— Am găsit. Mă duc la prietenul meu Costică...

— E sportiv?
— Nu, dar tocmai face o cură de somnoterapie...

STELIAN FILIP

Ala
miciu!

Era școlar cuminte și modest
(Stătea în banca lui, precum s-ar spune!)
Cu note și mai proaste și mai bune
Luata fără ifos sau protest.

Să te provoace sau să se răzbune
El nu-ți făcea vreun spirit indigest
Și nu te-ar fi jignit măcar c-un gest...
Se comporta, adică, de minune.

Dar de o vreme se observă clar
Că-i crește nasul perpendicular
Și se-mbirligă-n sus ca un cercel.

Motivul: a aflat, precum se pare,
Că pe tăticu l-a făcut mai mare
Și, de atunci, se-nfumurează... el!

poate le visa și pe astea. Dar dacă el se scoală la 5 cine e de vină? Și doar îi spun: dormi, frate, pînă la zece, că doar acum ești pensionar! Degeaba, la 5 e în picioare...

— Probabil se culcă devreme...
— Da! Toată salvarea e în somnul de după-amiază...

— Doarme după masă?
— Păi ce, îl las altfel? În special joi după masă somnul e obligatoriu!

— De ce?
— Că vineri e tragerea...

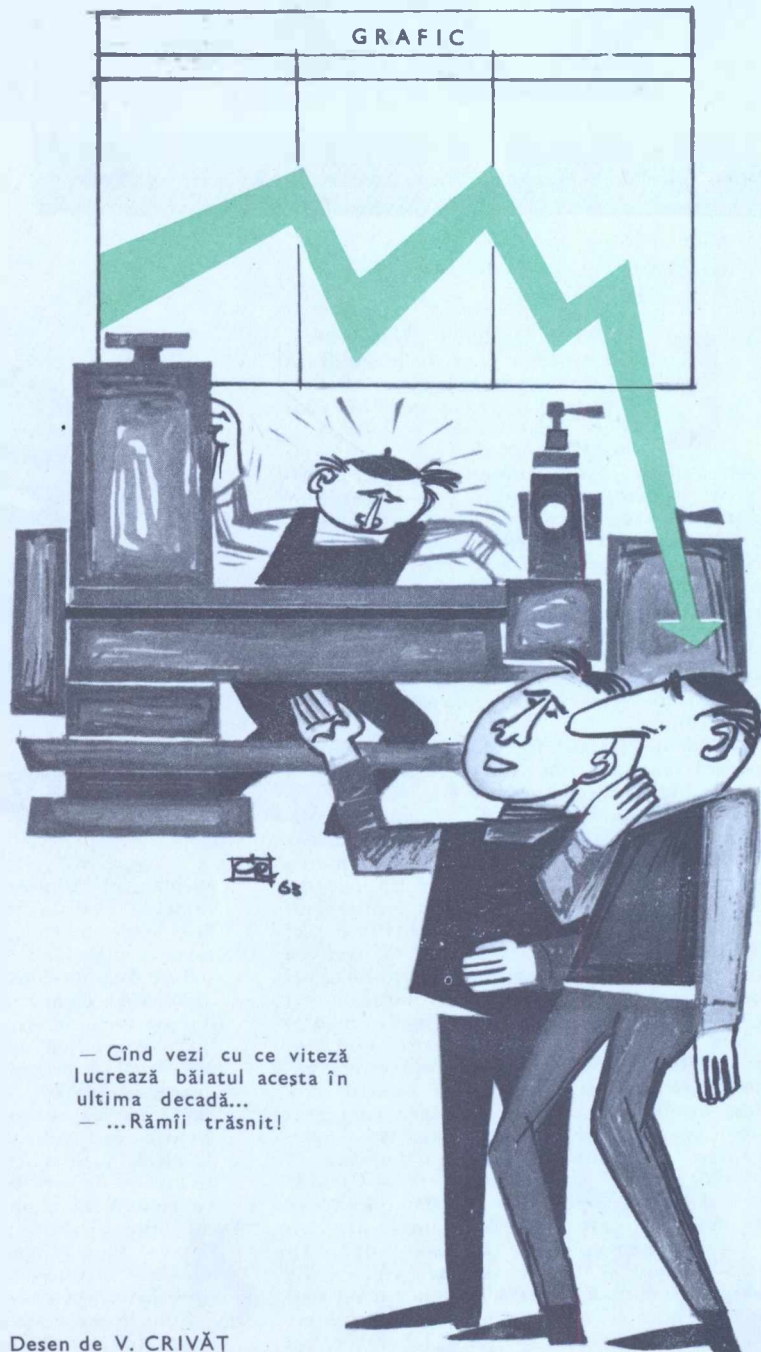
— Aha...
— Daa... Și dacă nu poate adormi, ia un Ciclobarbitol. Se culcă pe la trei și la zece se scoală...

Numai că de vreo lună de zile îmi face figura... Acum trei zile a visat o motocicletă...

— Interesant!

— Interesant, dar uitase ce număr avea... Afîta știu, zice, că era cu ataș!

— Ce să-i faci, visu-i vis!

— Cînd vezi cu ce viteză lucrează băiatul acesta în ultima decadă...
— ...Rămii trăsni!

SADI RUDEANU

Desen de V. CRIVĂȚ

Bonn-ul a rupt relațiile oficiale cu Cuba revoluționară, în conformitate cu faimoasa „doctrină Hallstein”, potrivit căreia R.F.G. refuză să întrețină relații diplomatice cu statele care au recunoscut R.D. Germană.

Desen de A. POCH

Scrisorile de... discreditare ale diplomatiei vest-germane.

Din
ZONA DOLARULUI

FEL DE FEL, TOATE LA FEL •

Civilizația la... W.C.

În Franța, învățământul a cam festelit-o anul acesta din lipsă de clase. Ca s-o dreagă, autoritățile din Buttes au hotărât: desființăm W.C.-urile și facem clase în ele. Astfel, salvăm civilizația! Dintr-un condei, W.C.-urile au fost desființate și civilizația a fost salvată la Buttes. Nu știm dacă ministerul intenționează s-o salveze astfel și în celelalte școli din Franța. În felul acesta ar fi rezolvată o problemă generală a statului. Dar ar rămâne nerezolvată o problemă personală a elevilor...

Cel mai bun pistol

În America s-a instituit anul acesta un fel de concurs de inovații, intitulat „cel mai bun pistol”. Inovatorului i se cere să facă un pistol camuflat, pe care să nu-l bănuiești ca pistol. De exemplu, să bănuiești că-i aparat fotografic. Te duci la fotograf, zîmbești, iar el în loc să te fotografieze, te împușcă. Sau să bănuiești că e pudrieră. Doamna pare că-și aranjează obraji și când colo îți trimite un glonț în scăfirlie. Dar dacă domnul simte momeala, n-are decît

să scoată stiloul și s-o împuște el mai întâi. În felul acesta, stilourile vor avea în față un viitor de aur. Firește, din cînd în cînd vor putea fi folosite și pentru scris...

Dramă în familie

În familia lui Johnson din Bakersfield (California) a avut loc de curînd o dramă: fiul său, Tommy, încercînd să prăjească niște chiftele, le-a ars. Fapt pentru care tatăl s-a făcut foc și a scos cureaua. Dar a pus-o numai decît înapoi. Cureaua nu-i un mijloc bun de educație. Mult mai eficace e pumnalul. Cu două lovituri, fiului neascultător i s-a dat o lecție de educație scăldată într-un lac de sînge. Ce e drept, cazul a ajuns la tribunal, dar încă nu se știe ce o să iasă din asta. Unii susțin că din ideea asta o să iasă un film. Alții însă zic, dimpotrivă, că ideea asta a ieșit dintr-un film.

În folosul pantalonilor

Ultimul răcnit al modei americane se referă la pantalonii: au apărut bretele cu cataramă de aur la prețul derizoriu de 90 dolari bucata. Deocamdată, firma pro-

Există în Occident filme nocive. Se tipăresc tone de maculatură literară toxică pentru suflet și minte. Imprimarea discurilor care sub etichetă — muzică — umplu văzduhul de sunete situate undeva între urletele animalelor sălbatice și mugetul bouului îmbogățește pe numeroși fabricanți.

De ce atunci producătorii de alimente să fie în inferioritate? De ce această discriminare? Otrava trebuie răspîdită în proporții egale între trup și suflet, au hotărît atunci unii fabricanți occidentali de produse alimentare. Simțul înnăscut al proporțiilor cere aceasta: la minte bolnavă, trup intoxicat. Iată versiunea modernă a preceptului antic.

Ce poate fi mai firesc decît să cumperi pentru masa de duminică o găină. O găină grasă, bine hrănită, pe care ți-o oferă vânzătorul dintr-un magazin din Roma sau Milano. Splendidă achiziție. Mai rămîne doar să fie aleasă calea pentru transformarea păsării în friptură, fiartă sau la cuptor. Bucătăria se umple de mirosuri îmbietoare. Garnitura e și ea preparată. Pofțiți la masă!

Dar nu au trecut nici una, două, trei ore de la terminarea ospățului duminical și mama, tata și copilul acuză intense dureri stomacale. Doctor, onorariu, medicamente, plata medicamentelor. Diagnostic ferm: intoxicație alimentară. Cauza? Splendidă găină, care este așa de splendidă pentru că a fost hrănită cu anumiți hormoni care grăbesc creșterea. Și acești hormoni sînt toxici pentru organismul uman. Adio friptură de găină! În locul ei anunțul: Atenție! Otravă.

Mai bine o friptură de porc cumpărată de la măcelarul din colț. Fără hormoni, fără doctor, onorariu etc. Frumoasă pulpă. Va fi o friptură la fel de gustoasă ca și cea de găină. Numai că de data aceasta nu s-a mai răspîdit nici măcar un miros îmbietor. Bucătăria părea un veritabil laborator, nu

de SERGIU BRAND

culinar, ci chimic. Mirosul de sulf umplea camera. Revista italiană „Expresso” a explicat cauzele: „Pentru a reîmprospăta carnea, măcelarii întrebunțează sulfat de sodiu. Dar în contact cu apa substanța se dizolvă și emană un miros tăios de sulf”. Așa s-a terminat și cu friptura de porc pentru biata gospodină devenită și chimistă. Este adevărat că prepararea mîncării presupune operații chimice, executate cu finețe și... gust, dar de aci și pînă la a cunoaște termenii ca etilenglicol, corotin, sulfid de sodiu și altele este o distanță. Distanță care — de voie, de nevoie — gospodinele italiene au trebuit să o parcurgă, căci toate aceste substanțe au fost întrebunțate pentru falsificarea unor alimente de larg consum. Un adevărat menu complet: carne, ulei de măsline, brînză și chiar înghețată.

Cum la o asemenea masă se cere și un vin adecvat, Gasper Heidemann din Dusseldorf

a fabricat o licoare specială. El a vîndut mii de litri de „vin” care s-au dovedit a nu avea nici o legătură cu strugurii. Iată rețeta: apă, glicerină, acid tartric, ferocianură de potasiu și alte produse care în versiunea inventivului Heidemann au dat... vin, ceea ce i-a adus cîștiguri mari, dat fiind prețul scăzut de fabricație.

Adăugați la această listă margarina olandeză falsificată, care era să trimită pe lumea cealaltă numeroși cetățeni și nu mai rămîne decît să spunem: Nu pofțiți la masă! Atenție! Toxic!

Dar, ar însemna să fim lipsiți de obiectivitate dacă am încheia aceste rînduri înainte de a aminti pe confracții întru falsificarea alimentelor de pe malul celălalt al Atlanticului.

Și aici povestea pornește de la niște găini grase și frumoase. Sosite în Belgia tocmai din Statele Unite, în preajma Anului nou, ele au făcut deliciul a nenumărați belgieni. Deliciu de scurtă durată, căci le-a fost dat să audă și să citească următoarele: „Exploatatorii americani întrebunțează de obicei în hrînirea păsărilor și animalelor domestice anumite substanțe care conțin arsenic”. Mărturisirea de mai sus a fost făcută în parlament de ministrul belgian al sănătății ca răspuns la interpelarea unui deputat. O asemenea mărturisire a îngreunat și mai mult digestia amatorilor belgieni de găini americane.

Așa cum stomacurile indienilor nu au suportat produsele fabricate din grîul venit din Statele Unite, tratat cu substanțe chimice în doze periculoase, sau copiii algerieni laptele praf oferit cu generozitate de „unchiul de peste ocean”.

Literatură și găini, filme și carne de porc, muzică și lapte praf, sînt acum într-o deplină armonie sub firma: Atenție! Otravă! Minte bolnavă, trup intoxicat!

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

ducătoare se plinge că încă n-a izbutit să vîndă o cantitate multumitoare. Asta, pentru că cetățeanul de rînd nu știe să poarte bretele cu cataramă de aur. Cetățeanul de rînd știe mai mult să strîngă cureaua. Pentru el nu-i o problemă de unde să-și cumpere bretelele. E o problemă pe unde să scoată cămașa!

Dreptul de a avea jandarmi

În prezent, lista neagră a cetățenilor suspecți în Grecia se ridică la un milion și jumătate. Ajungînd la această cifră, autoritățile consideră că numărul jandarmilor nu mai este suficient. „Cetățenii au dreptul să ceară o poliție cît mai numeroasă” — scrie un ziar grecesc. Va să zică, trebuie să li se asigure urgent cetățenilor dreptul de a avea jandarmi. Că libertatea de a sta la pușcărie o au demult asigurată!...

Certificat de datorie

Cînd s-au prezentat funcționarii din Buenos Aires să-și încaseze leafa, n-au primit nici un ban.

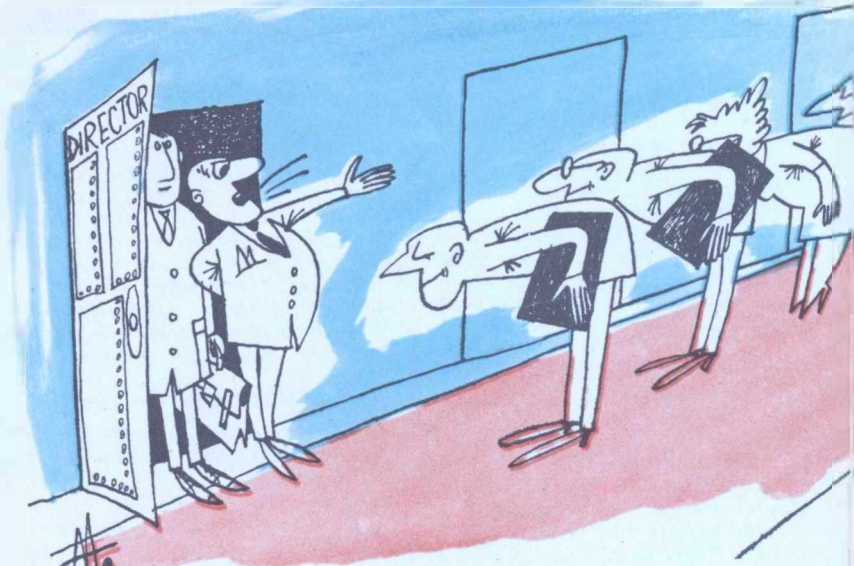
Statul le-a dat numai o chitanță, intitulată: „certificat de datorie”. Guvernul a anunțat că acest certificat ține loc de leafă. Dar nu ține loc de mîncare. Cetățenilor li s-a explicat însă că această măsură economică va duce la bună stare. Explicația, firește, e cam trasă de păr. Și, ce-i mai rău, cetățenii sînt trași pe sfoară...

Sfîntul electrometru

În sfîrșit, Statele Unite își au un Petrache Lupu al lor. El se numește Ron Hubbard și propovăduiește credința într-un... aparat, numit de el electrometru. Cu ajutorul electrometrului, persoanele credincioase se pot tîmădui de bolile trupești și sufletești. La ședință, fiecare pacient spune o rugăciune care se înalță direct la domnul și depune o taxă care se înalță direct în buzunarul lui Hubbard. Reclama arată că aparatul funcționează cu tranzistori sfîntiți.

Și merge afacerea? Sfînt!

Pîg.

— Priviți, tovarășe inspector, în întreprinderea noastră, gimnastica de producție ocupă un rol de seamă!!!

Desen de ADRIAN ANDRUC

DOMNUL ALEXE

Cred că numai norocul mi l-a scos în cale pe Alexe. Alexe se pricepe la acordat pian, și pentru că mi l-a recomandat cineva l-am chemat. În ziua și la ora stabilită a sunat la ușă.

— Poftim înăuntru, domnule Alexe, l-am invitat eu văzîndu-l în prag. Alexe părea un colos. Ca vîrstă arăta între două... coniacuri! Adia a cinci stele! Un rest de freză îi înconjura chelia formînd, la un loc cu sprîncenele stufoase și prelungite, un cerc aproape perfect din care cauză, cu puțină bunăvoință și ceva cunoștințe de astronomie, îi puteai asemui capul cu planeta Saturn.

— Asta-i pianul? întrebă Alexe, arătînd spre pian.

— Da.

Își scoase haina. Prin cămașa cadrilată văzui conturul unor mușchi de luptător. Pumnii lui Alexe păreau maiuri.

— Bani! spuse Alexe. Îi iau înainte ca să n-avem vorbe, îmi explică dînsul. Ceruse cu 10 la sută mai mult decît la cooperativă, dar mi-am spus că dacă mi-a fost recomandat, și dacă tot a venit omul, ce să mă mai calicesc inutil?

După ce puse banii în buzunar, deschise lădița din placaj cu care venise. Așeză pe masă un ciocan, o pilă, clește, cuie, un fierăstrău de mînă și niște salam vînatorec.

— N-ai puțin muștar? mă întrebă Alexe.

— Mă duc să caut în bucătărie... — Poate găsești și un șpriț... dacă n-ai sifon, adu fără, că merge ș-așa!

După ce devoră salamul, bău jumătate din sticla ce-o adusesem și o puse după aceea în lădiță, zicîndu-mi mersi... în gînd.

— Mare noroc ai avut că m-ai găsit liber, spuse Alexe. Să trecem la treabă.

Ajuns lîngă pian, ridică ușurel capacul și începu să apese violent pe clape. Întîi cu un deget, apoi cu două, p-ormă cu patru și la urmă cu toate zece. Pianul gemea.

— Domnule Alexe, țin foarte mult la pian, zisei. Îl am de la mama mare...

— Înțeleg... Am avut și eu.

— Ce? Pian?

— Nu, mamă mare.

Demontă placa, luă ciocanul în mînă și zicînd „doamne-ajută!” lovi cu nădejde în coarde. Alexe părea un lăcătuș de revizie, din aceia care se văd prin stații, și încearcă roțile vagoanelor, lovindu-le. Pianul urla... O coardă plesni, după ea, alta.

Înspăimîntat mi-am ridicat privirea spre mama mare. Mă privea duioasă din fotografie. Poate mi se părea, dar aveam impresia că ochii ei îmi spuneau:

— Mare idiot ești, Grigore! Cum de-ai adus pe neisprăvitul ăsta să acordeze pianul?

— Fatalitatea, bunicuțo, îi răspunsei eu, tot prin intermediul ochilor.

— Dă-l dracului afară și cheamă un specialist de la cooperativă! grăiră ochii buniciei.

— Dă-l matale! Că dacă o fac eu, poate se supără...

— Lașule! îmi strigară ochii buniciei și pe buzele ei văzui parcă o undă de dispreț.

În timpul acestui dialog mut, domnul Alexe mi-a isprăvit pianul. Tocmai ieșea dintre sfîrșimături cu placa de bronz pe după ceafă. Îl întrebai timid:

— Domnule Alexe, crezi că are să mai cînte vreodată pianul ăsta?

— Dumnezeu știe, glăsui Alexe. E o marcă străină, cu care nu-s familiarizat de-ajuns.

După ce își eliberă grumazul îmi spune:

— Adună pianul într-o roabă, că trec altădată să văd ce are.

Și-a strîns sculele și a plecat. L-am pîndit la fereastră pînă ce a coborît toate etajele blocului. Cînd l-am văzut jos, i-am strigat, spumegînd de furie:

— Cretinule! Să-mi plătești pianul!

— Ai zis ceva, șefule? spuse Alexe oprindu-se și privind încrunțat spre mine.

— Eu?... Adică da, mi-am adus aminte, am spus doar atît: „Noapte bună, domnule Alexe!”

VASILE RĂDULESCU

Balada CELOR TREI YANKEI

de NICOLAE TĂUTU

Au fost odată trei yankei,
La oaste au venit toți trei
Și vesel goarna îi chema:

Ta-ti-ti-ti, Ti-ta-ta-ta...

Au fost odată trei yankei,
Părinții se mîndreau cu ei,
Toți deșilau într-un pluton
Prietenii buni: Bill, Willy,
John...

Iar la paradă-n urma lor
Trei fețe au oștat cu dor
Și aruncară după ei
Buchete mici de ghiocci...

„Un, doi, trei,
un doi, trei!”

Dar în Coreea, într-o zi,
Bill la atac se prăbuși...
L-au îngropat cu mina lor
Sub zăieratul plumbilor
Pe cel mai sprinten dintre ei...

Au fost odată trei yankei,
Se mai întîmplă în război,
În loc de trei să numeri doi...

„Un, doi,
un, doi!”

Iar Willy a sfîrșit la fel
În Guatemala în măcel...

Un fulger lung și un obuz
L-a spulberat în colb pe sus
Pe cel mai tînăr dintre ei...

Au fost odată trei yankei,
Dar i-au redus plumbii și tunul
Și-a mai rămas din trei doar

unul...
Unu'
Unu!”

Și John atunci s-a întrebât:

— „De ce pe doi i-am îngropat?

Și pentru cine au pierit

Cînd viața lor nu și-au trăit?”

Răspunsul l-a primit în zori,

În Vietnam, cînd mitraliorii

L-au pus la zidul ars de fum

Și gloanțele-au pornit duium...

Bum!
Bum!

Au fost odată trei yankei

Dar praful s-a ales de ei,

Toți au căzut într-un pluton

Sub negre cruci: Bill, Willy,

John,

Și tristă goarna mai suna!

Ta-ti-ti-ti, Ti-ta-ta-ta!

Introducem această rubrică de știință și tehnică în scop instructiv: spre a face cunoscute cele mai originale realizări (inovații, descoperiri, etc.), înregistrate în ultimul timp în diverse domenii ale științei și tehnicii.

Aceste realizări (inovații, descoperiri etc.) sînt atît de originale, încît sîntem convinși că, aduse la cunoștința cititorilor, vor face senzație!

Sporirea bogățiilor Mării Negre

Marea Neagră e una dintre cele mai bogate mări din lume. În apa ei se află considerabile bogății.

Din studiile rămase de la celebrii savanți ai antichității, istoricul Herodot și hidrologul Arhimede, se știe doar atît: că în apa Mării Negre se află moruni, nisetri și delfini.

Profundă eroare! S-a constatat recent că apa Mării Negre e mult mai bogată. După laborioase cercetări efectuate în bazinul portului Constanța, o echipă de specialiști din localitate a făcut prețioasa descoperire că în Marea Neagră se mai află... grîu, zahăr și ciment.

Meritul îmbogățirii Mării Negre cu aceste noi... sortimente aparține „Secției manipulari mărfuri” din „Direcția regională a navigației civile Constanța”.

Această secție, nici pînă azi, pînă la ora cînd facem această

comunicare științifică, n-a confecționat numărul de plase de protecție, necesare la manipularea mărfurilor, și din această cauză apreciable cantități de mărfuri (saci cu grîu, cu orez, cu ciment) cad în apă.

Dacă numita secție va continua să nu procure numărul necesar de plase de protecție, înșiși responsabilii acestei secții ar putea fi în primejdie: chiar fără să cadă în mare, ar putea intra la apă.

Clădiri fără acoperiș

O interesantă inovație tehnică în domeniul construcțiilor se află în studiu la T.R.C.L. Oltenia: clădiri fără acoperiș!

Faptele care au determinat această preocupare sînt următoarele:

La începutul anului trecut, administrația și locatarii blocului nr. 49 de pe strada 24 Februrie din Craiova, constatînd că prin acoperișul clădirii pătrunde apă în apartamente, au sesizat I.R.C.F.L. Craiova spre a lua măsurile cuvenite. Drept care, I.R.C.F.L. Craiova a cerut întreprinderii constructoare, T.R.C.L. Oltenia, să repare acoperișul numitului bloc, dar T.R.C.L. refuzînd, I.R.C.F.L. l-a dat în judecată, iar T.R.C.L. a fost obligat prin sentință să facă reparațiile respective. Dar fiindcă — și după efectuarea acestor

reparații — a continuat să pătrundă prin acoperiș apă în apartamente, I.R.C.F.L. Craiova a intervenit din nou la T.R.C.L. Oltenia cerîndu-i să repare.... reparațiile. T.R.C.L. refuzînd, I.R.C.F.L. a dat din nou conducerea T.R.C.L. în judecată.

Aceasta e situația la ora actuală. În fața acestei situații, conducerea T.R.C.L. a efectuat întîi un elementar act tehnic: s-a scărpinat în cap. Apoi a reflectat cu năduf că toate necazurile pe care le îndură de un an de zile i se trag de la pacostea aia de acoperiș. Prin urmare, dacă o clădire n-ar avea acoperiș, n-ar avea nici apa pe unde să pătrundă în clădire.

Și imediat, la T.R.C.L. Oltenia a început să se studieze un nou tip de construcții: case fără acoperiș.

La baza acestui interesant proiect stă un raționament foarte logic. Dacă, la clădirile construite de către T.R.C.L. Oltenia sînt posibile acoperișuri fără etanșitate și sînt cu puțință reparații fără conștiinciozitate, de ce n-ar fi posibil — în definitiv — și... case fără acoperiș!

Cînd o bancă face bancuri

Oferim acum spre reflecție o problemă de știință financiară și de tehnică bancară.

Filiala Băncii de investiții din Sighet a fost solicitată de către

Direcția regională a economiei forestiere Maramureș să-i finanțeze o lucrare. (Construirea la Sighet a unui „punct de întreținere” pentru autovehicule și utilajele mecanice aparținînd anumitor întreprinderi forestiere în subordine).

Dar banca din Sighet a refuzat deschiderea finanțării solicitate. A pretins respectivei direcții regionale, pentru a-i acorda fondurile necesare, să obțină de la C.S.P. o derogare de la prevederile legale.

Direcția regională s-a conformat, după care C.S.P. a răspuns: că... nu era nevoie de nici o derogare.

Rezultatul: „punctul de întreținere” n-a mai putut fi construit, deoarece — întîrziindu-se formele de finanțare — timpul nefavorabil n-a mai permis deschiderea șantierului.

Adică, în limbaj... bancar, filiala din Sighet a procedat birocratic și fără răspundere, iar în limbaj... forestier, procedînd cum a procedat, numita bancă s-a ținut de... bancuri.

Și în concluzie: nu s-ar fi întîmplat ceea ce s-a întîmplat, dacă — față de respectiva direcție regională (care e o... mamă bună a multor întreprinderi din regiune) — filiala băncii de investiții din Sighet ar fi avut o comportare mai... filială.

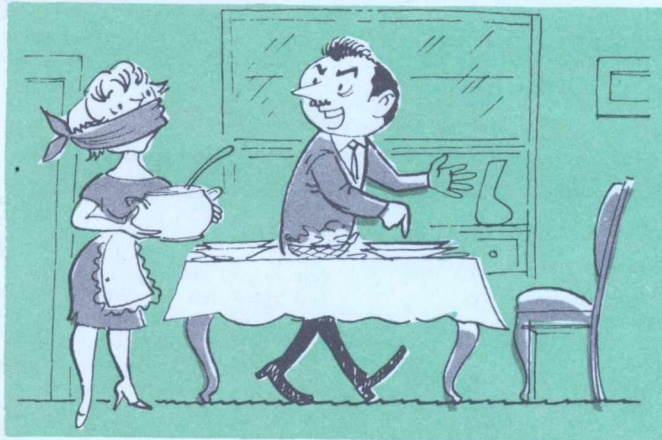
C. CRISTACHE

Desen de D. NEGREA

Unii îngrijitori nu dau suficientă atenție furajării vitelor.

— „Nu prea îngrijești vacile, nea Ioane”.
— „Sînt unele superstițioase, tovarășe doctor... nu mîncîcă decît trifoi cu patru foi...”

— Și acum că-i liniște... să mîncăm!

Desen de C. BRÎNDAȘU

La un magazin cu articole de sport

— Grozave mănuși! Fă-mi, te rog, bonul!

Desen de AL. STOLARCZEK

Q + E + G + A

Ca să ajungi în Onești e simplu. Iei trenul și cobori în gara orașului. Ca să găsești însă persoana pe care o cauți, nu mai e simplu. E complicat. Și asta pentru că în Onești, noile blocuri (și sint multe) se află pe străzi care n-au nume. N-ai să întâlnești un „Mihai Viteazul”, un „Petru Rareș” sau măcar un „Aprodul Purice” în tot Oneștiul. În schimb ai să întâlnești un „Q. II”, blocul 2, sau un „Q. III” blocul „A” sau chiar un „Q. VI”, blocul „E”, inițiale care, deși marchează existența indiscutabilă a unei străzi, te încurcă atât de mult încât pînă să te descurci te mai încurci odată...

Dificultatea găsirii unei adrese se poate explica cu multă ușurință și iată cum: în timp ce un „Petru Rareș” de pildă, se deosebește evident de un „Mihai Viteazul”, indicativul „Q. II” seamănă cu „Q. III” și cu „Q. VI” ca două sau mai multe picături de apă între ele, la care „Q”-uri se mai adaugă, spre o și mai perfectă zăpăceală, și indicativele „G. 2”, „G. 3”, plus încă alte câteva „G”-uri, în mijlocul cărora odată rătăcit ai impresia că ai nimerit într-un labirint adus la suprafață din subteranele misterioase ale piramidei mult regretatului Keops și familia...

De altfel, nici localnicii nu s-au obișnuit încă cu „Q”-urile sau

„G”-urile unde domiciliază, din care cauză unii, cînd se îndreaptă spre casă, organizează spontan un fel de concurs de orientare turistică, câștigătorul fiind acela care ajunge la destinație fără să intre pe nimeni unde este „Q”-ul sau „G”-ul respectiv.

Dacă s-ar fi editat un ghid al orașului Onești era cu totul altceva. Ținea omul cartea sub braț și imediat ce nu mai știa încotro s-o ia, deschidea volumul la capitoul „Unde mi-e blocul?”, se documenta nițel și... intra în casă victorios. Dar așa, caută pînă găsește... un alt cetățean, și el în plină căutare, ca pe urmă să caute împreună, cu încredere în izbînda comună. Că vorba ceea: „Unde-s doi răbdarea crește și adresa se găsește”...

Totuși, în felul acesta nu mai merge, pentru că prea se umblă mult de la un „Q” la celălalt, de la un „E” la un „G” și de la un „A” la altul, pînă nimerești „Q”-ul, „E”-ul, „G”-ul sau „A”-ul pe care îl cauți.

Mă rog, o fi adevărat că numai cine nu caută nu găsește, dar parcă tot ar fi mai bine să se facă ce s-o face ca străzile din Onești să le găsești fără să te ostenești. Că doar nu-i normal și nici practic să cauți o stradă cale de un alfabet!...

DAN MANOLESCU

Boabe de mărgean

Un umorist nu ride niciodată de glumele sale. Și trebuie să recunoaștem că nici n-are de ce.

Dacă n-ar exista cariile, dentiștii n-ar face carieră.

A fi supporter înseamnă a suporta toanele echipei.

Femeile n-ar trebui să vorbească despre sinceritate cînd au ruj pe buze.

Agerime de matematician: Să se calculeze în cîte zile ar putea face Marinică opt ore de muncă.

Din pledoaria unui avocat debutant:

„Tovarășe președinte, cer o expertiză medicală, căci acuzatul, care mi-a făcut cinstea de a mă alege pentru a-l apăra, nu se află în toate facultățile sale mintale!”...

CARAGEA FLORIN

Filiala O.N.T. din Baia Mare pune la dispoziția excursioniștilor ghizi insuficient pregătiți, care din această cauză se ocupă exclusiv de problema mesei și cazării.

Desen de AVRAM ANTON

— ...Și iată, după părerea mea, cel mai important monument al orașului!

Sînt cetățeni care cumpără numai din centru, deși magazinele din cartier sînt foarte bine aprovizionate.

— Ne-au sosit noile modele de pantofi „Romarta”!
— Atunci mă duc să cumpăr de la Romarta...

A LOLO 2011

Toată lumea știe că laptele este un aliment alb și nutritiv. Din acest motiv exclusiv alimentar au luat naștere I.C.I.L.-urile, printre care se numără și I.C.I.L.-ul Brăila, telefon 20-11.

Dorind să aflu dacă au în depozit lapte bătut, am format numărul respectiv.

— Alo, I.C.I.L.?

Dar în loc de un răspuns prompt și conștiincios, aud: — hîrr... hîrr... hîrr... Marina, Marina, Marina... Oi fi greșit, mă consolez eu, și mai formez odată celebrul 20-11. Zic iarăși: Alo, I.C.I.L.? Și din nou: hîrr... hîrr... hîrr... cu-cu-cu-cu... cirip-cirip... Enervat, ies în stradă și mă reped pînă la sediul I.C.I.L.-ului din strada Transilvaniei 5, ca să văd ce s-o fi întîmplat. Sosit la destinație, observ vreo trei puștani și-un găligan în plină dezvoltare, care se jucau de-a telefonul cu... telefonul ce se găsea într-un fel de cabină de portar fără portar. Adică o cabină părăsită.

— Ce faceți, măi, aici? îi întreb eu cu o voce care i-a determinat să suspende distracția pentru o clipă.

— Păi dumneata nu vezi? Ne jucăm! răspund ei în cor.

— Și cei de la I.C.I.L. vă lasă să tot smuciți telefonul?

— Care I.C.I.L., nene? că s-a mutat de aici!

— Dar cum, a uitat să ia telefonul?

— A uitat! răspund cu toții.

— Chestia asta e de ținut minte!

Și am plecat glonț la dirigințele oficiului telefonic Brăila, tovarășul Teodorescu, să-i povestesc ce-am descoperit. Omul, amabil, m-a lămurit:

— Da, I.C.I.L.-ul a lăsat telefonul 20-11 în părăsire după ce s-a mutat, dar de plătit abonamentul, plătește! Nu întîrzie niciodată!! Are telefon, achită taxa!

— Bine, cu taxa m-am lămurit, dar cum de a omis să ia telefonul? Asta nu pricep!

— Ce vrei și dumneata! N-are încă experiența vieții. E doar vorba de o întreprindere de... lapte!!

VALERIU FILIMON

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

CURĂȚENIA CONTINUĂ...